

Bir Kadın

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 06 Aralık 2012

Sahte bir gülüşte gömülüydü gözleri.
Zoraki gülümsedi,
Çatık kaşların ardından.
Ağlamak yakıştırdı bu yüze.
Boğazına düğümlendi,
Ağlayamadı...

Çoktandır küsmüştü aynalara,
Her yitik sevdanın ardından böyle olurdu.
Ağaran saçlarını taramak istedi,
Tarayamadı.
İçinde saklıydı infilak,
Kimse bilmesin diye...

Eskittiği öyküden,
Yeni bir öyküye başlamak istemiyordu.
Gözleri gözlerinden korkuyordu.
Savaşmayacaktı hayat uğruna.
Düşsel avuntulardan uzak
Ve yalnızdı.

Ağustos bitmeden,
Sonbaharın serin rüzgarlarını görmüştü.
Mehtapsız geceler.
Şizofren rüyalar.
Çiçek ölüleri,
Kurumuş çiçekler geldi aklına.

Alınan bir sahilde,
Anlamsız bir kaç adım attı.
Deniz sakince pinekliyordu.
İki kişilik yolda,
Tek başına,
Bir kişiye yetecek kadar az yürüdü.

Nikotin sıcaklığını aradı elleri.
Bir nefeste çekti zehri,
İlaç niyetine.
Susuzluktan çatlayan bir toprağa dönmüştü dudakları.
Bir kaç damla suyla,
Zehri ıslattı.

Şaka gibiydi ayrılık.
Tutacak eli yoktu kendi ellerinden gayrı.
Ağarıp solmuştu güz ışıkları.
Artık şehre yağın yağmurlar,
Göz yaşını hatırlatacaktı.
Hastalanacaktı belki...

Uçup giden zaman,
Yitik bir sevda.
Anımsamak istemediği,
Hiç aklından çıkmayan anılar
Ve erken gelen bir sonbahar,
Sebepsiz bir ölüm...

"Adam sende" dedi şair
Hangi kadın böyle yapar ki?
Buruşturup attı şiiri...

Mehmet Fikret ÜNALAN